

ערוך נרר בריתות פרק ראשון

אכל זהא דהאחר עלי חובה אין חילוק ולכן פסק גם הרמב"ם בן ומתקן זה קושיא הראנד והנח"מ והנ"ש עליו:

שם לא אילין הלילה: המעשה הוא מעו' עוולת סוף כעשה בן סהור הקיבץ כעש פתאים ביוקר ב"ב ולמה אחר רש"י לא אילין הלילה למה אין כ"כ שלא להקשות אפילו לילה א' ואין לומר שיש ענין חקקה שמה שיש עליו ה' יצונו או ה' לידות מביאה קרבן א' ואין האחר עלי חובה שיש ענין ויולו הקיבץ ב"ב לאחר משה מפני שיכולה האשה להשתות קרננה לבנה לידות או יצונו שרי נדאי שזמן מרובה היו יכולים להמליך סוף הרבה כל הדרך אפילו להביא על כל לילה ויחיה צוול ונח"מ אחריו קיבץ לא שבוך והנה התוס' נב"ב הקשו למה הקרי נדאי וכן סוף שיפולות לאכול בקדשים וחרזו מפני לאו דכל מחנה היו דומות אכן לענין ק' קדיש אין חקן רש"י מקנה להביאם לכתחלה ליהי' כל מחנה שהיו והיו אס' אחריו דעל ה' לידות מביאה קרבן א' היינו דוקא אס' מביאה אחר כל הלימות קרבן א' והרי לבי' ענינו והיו ג' רגלים על לידות ראשונות ולא הריאה קרננה ועוד על כל מחנה ואפילו אחר שעבר רגל א' כבר עברה בשעה וא"כ אין דרש רש"י דמה להביא ליהי' מקלה דכל מחנה ולענין מכל זה ראי' נטיית ונרסות ר"ת שבאמרי לעיל וכפי שבחנתי גם שיטת הרמב"ם בן דמה שדח' רש"י לא ה' אילין האחר עלי חובה שזה שאמר על דיו שהאחר חובה רק דרש וחדש שאחר שהביאה אפילו לא הביאה כולם אובלת בקדשים דלכ"ו מיושב הענין שפיר דיי' המעשה כך ה' דהפס' מפני דע' מלחמה שה' לפעמים בימי בית שני בוצעו לא עלו הרבה גמ' לרגל איהם שבים ואיני כשעלו סמוך לרגל היו דהן הרבה שהיו חייבות קיני לידות וחיובת קרובים וכלל אלו לקינות בל מה שהיו חייבות בהן לאכול ב"ב שלמי טענה וסתמה ומתוך שה' סמוך לרגל ולא יכלו עוד להביא מקום אחר כתיירו הקיבץ הרבה עד שעשו דודיב וזהו יעיי' הענין לא יכלו לקנות וכתירא רש"י שח' אפ"כ יאכלו ב"ב קדשים בטומאת מחובר בסוף וכן כשעלה א' א' הלילה מפני שה' סמוך לייש ולבשר שלמה ה' ערב הרגל ואם לא עבדו לא היו התקנה עוד להעיל וכן דרש רש"י שכל אשה אפילו לא הביאה רק א' אובלת בקדשים והאחר עלי חובה ותוכל להמין ע"פ ע' שח' אפ"כ חה"מ צול יותר ממה שיצאו מקום אחר וע"כ יכלו גם הענין וכן רש"י יאכלו בטומאת הגוף וכן ה' שאלו יור מיד היו דול מפני שהענין לא מהו ב"ב לקנות לכל לידות ויזונו שהיו חייבות שה' די להן באחד לאכול בקדשים ב"ב:

שם כנס לנ"ו ולמד: רש"י פירש דמשום עת לעשות לר' לומר בן שלא כדן וכבר הובאת שעת הראנד אינה בן אלא רש"י ע"פ דין הורה בן וכפי שבחנתי לקיבץ בן היא ג"כ שיטת הרמב"ם ב"ב ושיטת החכמים שהביאו החוס' שם וגם שיטת החוס' דכאן וגם כדן בחכמי ששיטת ר"ת היא ג"כ שרש"י ב"ב הורה קשהוה וגם והאחר עלי חובה וכפי מה שבחנתי גם שיטת הרמב"ם בן וא"כ שיטת רש"י היא יחידית דבר הזה ולכן לא הובאת מה שבחנתי שיהיה לחק' דק' (ב"ב) הביאו גם המגן אברהם רמ"ה שנת א"כ המוכרי מיקרים שער הרגים יכול לחקן הוראת שעה לבעל שיש שנתאבדו שעה כן רש"י ע"פ ויח' י' להביא דין משיטה יחידית אחר שאר הראשונים לא פירושו בן ובפרט אפילו לרש"י אין ראי' ב"ב שרש"י ביטל לגמרי דף דלפי שעה הורה בן כדן דהן מבי' אולי שבא"כ הולך השער הורה להחייב שבו יצאו מה' חייבות על כל לילה ולילה וא"כ לא ה' עיי' הוראתו שזה ביטל מנו' שלא היתה רק להלכה ולא למעשה מפא"כ התם דעונן שנת שנתאבד לא יוכל לחקן עוד לחומר שנת:

שם כגמרא מירא ב' קנים: קיב' ב"ב דבבב' א' האחר עלי חובה ולא מיימי רק להחייב לאכול בקדשים א"כ בשבב' דומה ליהוי דהיינו שנייה לידות או יצונו למה נרובה להביא על הכסף למה לא תפטר ע"י והיו בין שיכולה לאכול בקדשים ע"י וזה מיימי על הולאי וראיתי בחוס' שכתבו דה האשה שיש עלי לידה ונראה ויזהר מביאה קרבן א' לידה חייבת קרבן א' וזהו דרש רש"י קרבנות לידה חייבת ויזהר ספק ויזהר והיו מביאה קרבן א' על הולאי שנתן ולא על ע"י הרי שנתאבד ס"ל דעונן הכסף בקרבן הולאי אכל על הנתיח שפנינו שבחנתי ספק הרמב"ם ל"ע:

שם דמיו להן לחטאת: התוס' הקשו דא"כ מה חילוק דין ראשונה לחיובת וארצא ילטרך להביא כולן והיזו בקושיא ומבני חומר הקיבץ אולי"ל ב"ב דכתבו נבירקין יולדת וכבר עלי' הפקדוטה ח"פ ה"ל ב' פעולות כהרשותה לבעין סבור דומה לחטאת שכתבו ולענין שיהיה דומה לטבילה ובין דין בחיובת מחובות הן דבפרה לר' על כל חטאי וחטא וטבילה לא בני דין א' על כל תומות שנתאבד לכן ס"ל דין רש"י דבבב' דמיימי קרא דמקלמ דומה לחטאת ובמקלמ לטבילה דהיינו רש"י כדן דמה דומה לטבילה דסני בקרבן א' לטהרה לאכול קדשים אכל פוק דומה לבפרה כמו שפי' הרבה חטאות אינו מוכתר לגמרי עד דמיימי לטבילה אפילו על חב חטאת באחרונה בן לריבה להביא גם הא' האחר ע"פ פירושו על האחרונה שה' טבר שהא' לבפרה ואינו מוכתר על שיטתו האחרון אכל ר"ע ס"ל דלענין לאכול בקדשים לא היו דומה רק לטבילה וכמו שכתבתי בטבר לגמרי לטבילה א' בן בקרבן יולדת ולכן לא נרובה לומר שהיא על האחרונה דוקא ולענין כפרה לא דומה רק לענין שריכה להביא האחרונים ג"כ אחר שבב' אכלה בקדשים אכל רש"י במתנתן הוסיף שדומה לגמרי לטבילה ולכן אפילו א"כ אין האחר עלי חובה וכחש' התוס':

שם ברש"י דיה נבלי. בני ר' חייא: אס' רק בני ר' חייא יולדו אפילו לא מיושב למה קרא לר' חייא נבלי ועוד דבריו רש"י לא רש"י כיפא דכתחלה כתב דני ח"י:

שם ראי' ראשונה שנת זרע: הרמב"ם פ' ג' מה' מ"ב כתב סברא זו וק"ל למה כתב כרז יוסף אחר שרז שנת בר' דרב אידי דמה סברא זו ו"ל דבבב' אפילו דמיימי (דף ט') דאמרין שם קמ"ל כדבר יוסף הרי דמסקינן דעמא דר' כדבר יוסף:

שם לדברי האומר מחובר זמן: א"ל למה לא מתקן אפ"כ דמה דקאמר ר"י אפילו נבליה מביא קאמר לדברי האומר לילה לאו מחובר זמן ומה דקאמר רש"י אפילו נבליה אינו מביא אפילו דבבב' קאמר דמיל לילה מחובר זמן דיי' דדוקא מיימא דקאמר לעמ' דה' בן דלמיי' קאמר ולי' לא ס"ל אכל הבא דפליג מחוקי' לא סוף בן דא"כ ה"א סוף על חוקי' ב"ב דמיימי א"כ גם חוקי' מורה דלמיי' לאו סוף נבליה אינו מביא ועוד י"ל דלא ה' מבי' למימר הכי דא"כ יקשה אי למיי' לילה לאו מיי' קאמר מאי קמ"ל פשיטא דאינו ענין בקושיא הגמרא ומיירן הגמרא לר' סוף דזה:

שם האומר מחובר זמן: דמיימי (דף ט') הקשה הטורי אכן עובטו זו אפילו דמיימי (דף י"ב) דכ' מבי' ר"פ אפילו דל' יוחזק לילה אינו מח' ודמקן לחב' בן מח' דהתם והתא ע"ש ולא הנכתי בלל מאי קושיא דהא מה דאמר לדברי האומר לילה מח' פירושו ינ"ל לא ס"ל דהוא א"כ גם חוקי' מורה דלמיי' לאו סוף נבליה אינו מביא ועוד אדרבא מ' ר"פ אפילו דמיימי יוחזק למה דמיל בוצח' ו' והנה הרמב"ם בה' מחוברי כפרה (פ' ג') ספק בחוקי' לילה מחובר זמן וע"ש נכס"מ שכתב טעם לדבר משום דמכא' ס"ל בן ולענין טעמו פשוט דמק' כדן ר"י שהו' כדני כדן תלמוד ועיין גרסא פ' ניה"כ סממיתן דמולת ארס יקר דכתב ג"כ הכי דהלכה בחוקי' כדן ר' יוחזק וזהו ס"ל לייש מה שהקשה הב"מ דה' נכרות (פ' ה' ה' י"ד) על הרמב"ם שהעמיט ה' דכנסה לירי להפטר והניח נ"ע אפ"כ א"כ דהא מבי' בוצח' (דף י"ב) לילה אינו מח' ובין דמק' לילה מח' לא ה' יכול להביא מיימא זו וכן מיושב דזה מה שהקשה החס"ה למלך דה' אישוי מבי' (פ' ג' ה' ח') למה לא הביא הרמב"ם ה' דאין להקדים מח' דמובח בן ממה דדרשין בוצח' (דף י"ב) לילה לקדמה יום להרבה והניח בקושיא נוס' זה איש לבי' דהא מיל לילה מח' ע"כ לא ס"ל דרש"י לילה לקדמה אכן ר"ע על הרמב"ם כיון דמק' כדן מבי' דה' פסולי המוקדש' (פ' ט"ו) למה לא הביא ה' דאסור להקדים כשה קיים ערב פסח ב"ב דלמ"ל לילה מח' דמובח בוצח' (ט"ס) דמיל בן ואין ספק דמיימי:

שם במהנירין אחר רש"י: דה' מחוברי כפרה (ח"ב) ספק דמיימי: לידות חייבות והאומר האחר עלי חובה והראש"י השיגו מה' דרש"י וע"כ נכס"מ שהקשה על הראנד מה שבחנתי ואולי גם הפס' בן משה מיימי למטה אפוסה דלכתי מה מיקן צוה למה שפסק הרמב"ם והאחר עלי חובה גם להל"מ שם הקשה על הראנד לפי מה שסובר דרש"י פליג על תיק' א"כ קשה משנה דאשה שילדה ולידת הרבה וכן מוסקת מהמלת דפליגי ב"ב ונ"ה ולכן רבה להביא דלח בהראנד דרש"י לא פליג א"כ ר' דמיקן על לזון שעה והנה קושיא הללו ממנה דהאשה שילדה ונ"ה ונ"ה כבר הקשו גם החוס' נב"ב (דף ק"פ) על שיטת רש"י דרש"י פליג א"כ ע"ש ולענין אדרבא חדא קושיא אהראנד מורלת בהנחה דהוא נב"ה' אין זה מסדר הראנד שישב דעת הרמב"ם נהיה שם אולי י' הכנס ולכן כלענין דהוא לא על הרמב"ם כדן בן לחלק בן מיד לאינם דעת הרמב"ם לא מיושב דזה כמו שהקשה הב"מ באמת רק דהקשה להראנד א"ש'טו עמו דמיימי דרש"י פליג א"כ מנהך מפני שהקשה להל"מ וכפי שבחנתי גם החוס' ולכן כדן דאפילו י' לחב' בן מיימי לטובה דלכ"ו י"ל דרש"י לא פליג על מתנתן רק דמתנתן דהאשה שילדה וכן פלוגתא דרש"י ונ"ה איירי צמוד דהיינו שנקל הכול להביא האחר ונ"ה האחר חובה אכל רש"י איירי בוצח' ולכן יורה ס"ל דהרמב"ם לחלק דבר ולא לבבוק כמתא דהאחר עלי חובה זה מוכן שנת הראנד והנח"מ עוד הקשה עליו דב"ב המענין ספק הרמב"ם נעלמו כדנכתי בהגנת הראנד וכן הקשה ג"כ בנדר שנת אלא שהוסף להקשות גם אפילו אחר הראנד והרמב"ם ב"ב המענין פליג א"כ ח"כ דלכ"ו ה"א מיימי ראי' לטור ע"ה ועוד ה"א רש"י נב"ב ללמד דיוחמה ה"א לחיימי וכן דמיימי הקדים וגם קושיא הללו כדן הקשו החוס' נב"ב (ט"ס) והנלענין דמיימי כן קושיא הללו דהנה הביאו החוס' נב"ב (ט"ס) אחר שהקשו על פ' רש"י קושיא ה"ל דר"מ נרס דבריו רש"י והאחר עלי חובה והקשו החוס' שם עליו דמ"כ כתוב ואין האחר עלי חובה אכן כבר כתב הבאר שנת דמ"כ שפנינו כתוב בירסת ר"ת רק שהבאר שנת הקשה על פ' ר"ת דמלון ככנס לניד ולמד ממע' שלמד דין וכל ה"א ה"א ה"א ועוד ה"א ה"א הקים עלי' מה שלמד רש"י כיון דמ"כ הכי ס"ל וכל ה"א הביא בקושיא על ר"ת וכתב דא"ל דמתחלה היו סבורים שאין אובלת בוצח' עד שקרבו כולם ורש"י למד דתחילת בוצח' אחר שקרנה א' דמתחלה מאי קסניו ונבבוק מאי קסניו אכן לעני' דק"מ דר"ת כבר דהוא רש"י לא ח"כ קאמר רק שרני שסדר השנה כתב דהן דאובלת בוצח' אחר שהביאה אחר אף שאר עלי חובה ומיימי ע"י מיימי דרש"י שפסק בן ה"כה אפ"כ אחר שכתבה חסנו דאין אובלת עד שמיימי כלל ומוחק כן כתיירו הקדים ונ"ה רש"י ולמד שזה טענת הורא"ל שמתחלה בוצח' אחר שמיימי א' ויזונו אפ"כ חסנו ה"א שהרי לילה ויזונו דמיימי ב' קרבנות לא אובלת בקדשים עד דמיימי מרוויחו ונכסי לידות או ב' יצונו דל"כ מיימי ב' קרבנות אובלת בקדשים מיד אחר שהביאה ה' אכל זהא דהאחר עלי חובה לא חדש כלום ונכח מעשה זה שכתב שכתב זה וזהו שית' ר"ת והאחר י"ל דגם הרמב"ם נרס בירסת ר"ת ופי' בן מפני שהקשו לו ג"כ קושיא החוס' על פ' ונרסת רש"י ומה שבחנתי דפי' המענין והלכה כרש"י היינו מה שדח' נגד מה שחשנו בתחלה דאין אובלת בוצח' עד דמיימי כלל ולכן קצת רש"י דהוא מרי דמיימי ח' ומכח פסקו ספק רבי דמיימי: